

VICTORY OBSESSED

kurator: Agata Rogoś

7.09.-10.10.2013
wystawa czynna wt-nd godz. 11-19

CENTRUM KULTURY ZAMEK
ul.Św.Marcin 80/82
61-809 Poznań

www.zamek.poznan.pl

Jesteśmy opętani zwycięstwem i potrzebą wygrywania każdego dnia, w wielu sferach życia. Szczególnie jednak znaczące są tutaj dwie płaszczyzny, do których odwołuje się wystawa **Victory Obsessed** – dyskurs władzy oraz spektakl sportowy, które łączy idea gry. Kiedy natomiast myślimy o relacji władzy, gry i sztuki nie sposób uniknąć estetycznej teorii H.G. Gadamera:

“Zajmijmy się przede wszystkim pojęciem gry. Pierwszą ewidentną prawdą, co do której musimy się tu upewnić, jest to, że gra jest tak podstawową funkcją życia ludzkiego, iż kultura ludzka bez elementu gry jest w ogóle nie do pomyślenia. Tacy myśliciele, jak Huizinga, Guardini i inni, od dawna podkreślali, że praktyka religijna człowieka obejmuje w kulcie również element gry. Warto sobie uprzytomnić elementarny fakt obecności gry ludzkiej i strukturę tej obecności, aby gra w sztuce uwidoczniła się nie tylko w sposób negatywny jako wolność od więzi celowych, ale również jako swobodny impuls. Kiedy stwierdzamy, że coś jest grą – jakie to ma implikacje?”

A zatem gra, która jest w sposób oczywisty dostrzegalna w sporcie, może zostać przeniesiona także na sferę władzy, polityki czy wreszcie strategii i relacji nacjonalistycznych. Konstytuują one nie tylko dyskurs władzy i polityki, ale także sportu, który staje się narzędziem wykorzystywanym do tych celów. Gra nadaje w pewnym sensie wydarzeniom, którym towarzyszy charakteru lekkości, mistyfikacji i relatywności. To, co jest grą, nie jest do końca prawdziwe czy ostateczne.

Wystawa **Victory Obsessed** sięga jednak trochę dalej, a mianowicie do samego mechanizmu gry, do warstwy psychologicznej i do dominacji idei zwycięstwa, której jesteśmy poddani. Zwycięstwo jednak nie jest wcale esencją gry. Gra bowiem stanowi czynność ciągłą; jest statusem relacji i rozgrywanych interakcji pomiędzy graczami/aktorami danego spektaklu, które są celem same w sobie. Zwycięstwo natomiast i obsesja na jego punkcie jest mechanizmem psychologicznym, będącym skutkiem ubocznym, negatywną postawą wynikającą z dążeń hegemonicznych.

Na wystawie **Victory Obsessed** będzie można obejrzeć prace kilkunastu artystów międzynarodowych, którzy odwołują się do dyskursu władzy, spektaklu sportowego, oraz szeroko pojętej idei gry, odzwierciedlającej się we współczesnych systemach socjopolitycznych, wobec powracającej fali nacjonalizowania kultury. Odwołując się do bardzo różnych systemów oraz porządków, a także specyficznych historii uniwersalnych i lokalnych, artyści postawią podstawowe pytania związane ze zjawiskiem gry, które jest niewątpliwie wszechobecne w dyskursie publicznym, oraz zastanowią się nad relacją pomiędzy tym, co nacjonalne a tym, co obce i wyparte oraz postawią pytanie o obecność Innego i Swojego, zapytają też o zasady, na których włączają się oni do gry. Kto zwycięży, tego nie wiemy. Z pewnością jednak obsesja zwycięstwa jest obecna i nieunikniona bez względu na kontekst społeczny, polityczny czy kulturowy.

Kuba Bąkowski

Urodził się w 1971 r. Absolwent Wydziału Komunikacji Medialnej Uniwersytetu Artystycznego w Poznaniu. Mieszka i pracuje w Warszawie.

“**Konkurencja. Współpraca**”, wydruki fotograficzne, 40 cm x 50 cm, 2006

“Konkurencja. Współpraca” jest efektem spotkania z Agatą Wróbel, mistrzynią świata w podnoszeniu ciężarów i jedenastokrotną rekordzistką świata w wadze super ciężkiej. Performance i sesja zdjęciowa odbyła się w hali treningowej Centrum Olimpijskiego w Siedlcach.

“**Agnieszka, Karolina, Piela**”, wydruki fotograficzne, 65 cm x 65 cm, 2006

“Agnieszka, Karolina, Piela” jest efektem sesji fotograficznej w starym klubie gimnastycznym na warszawskim Targówku z udziałem byłych zawodniczek, obecnie pracownic administracyjnych w Akademii Wychowania Fizycznego w Warszawie.

Obie prace były realizowane w ramach projektu Nieoczekiwane Zaburzenia Czynności Sportowych (Unexpected Disorders In Sport Activities), który poddawał w wątpliwość typową dla sportu zasadę konkurencji, skupiając się na kategorii współpracy - nastawionej na wspólne tworzenie chwilowych i absurdalnych pararzędziarskich form z ciał performerów i typowego dla danej dyscypliny wyposażenia i sprzętu.

Yane Calovski

Urodzony w 1973 r. w Skopje w Macedonii.

Jest artystą, badaczem i kuratorem. Absolwent Pennsylvania Academy of the Fine Arts (1996) oraz Bennington College (1997), ukończył również studyjny staż badawczy w Jan Van Eyck Academy (2002-2004). Mieszka i pracuje w Skopje.

“**Body resistant**”, tusz i kolaż na papierze, 25cm x 18cm, około 20 rysunków, 2013

Prace na papierze Yane Calovskiego tworzą wnikliwą sieć ornamentów informacji i diagramów będących wynikiem badań oraz wyrazem urzeczywistnienia nieuchwytnych idei. Mimo iż te prace przypominają rysunek - budują obraz za pomocą linii, kształtów i wartości - są jednocześnie na granicy rysunku w tradycyjnym ujęciu. Znajdują się w innym obszarze niż obrazowanie - w przestrzeni zarządzania informacją oraz prezentacją. Yane Calovski pisze o swoich pracach następująco: Ostatecznie w swoich pracach staram się ustanowić związek pomiędzy różnymi badaniami i zastosowaniem produkcji poszerzając metodę zbliżoną do rysunku, tworząc jednocześnie jego nowe możliwości. To właśnie te nowe możliwości - które rysunek może odtwarzać, a nawet odkrywać na nowo pamięć, która może zostać zasłonięta wykresami i mistyczną przestrzenią złudzeń - tworzą prace Yane Calovskiego. (fragment <http://www.peah.us/fellowships/artist-profile/grantees-2001-yane-calovski/>)

Lana Čmajčanin

Urodziła się w 1983 r. w Sarajewie w Bośni i Hercegowinie.

Ukończyła studia w Akademii Sztuk Pięknych oraz na Uniwersytecie w Sarajewie (wydział rzeźby). Mieszka i pracuje w Sarajewie.

“**I Begged them to Kill Me**”, instalacja dźwiękowa, 2010

Praca artystki oparta jest na kanwie książki “I Begged them to Kill Me: crime against the women of Bosnia and Herzegovina” [Błagałam ich o śmierć: zbrodnie na kobietach Bośni i Hercegowiny], wydanej w 2000 r. przez Centrum Dochodzeń i Dokumentacji przy Stowarzyszeniu Byłych Więźniów Obozów w Bośni i Hercegowinie w Sarajewie. W instalacji wykorzystano fragmenty pochodzących z tej książki wypowiedzi kobiet, które nie opisują wprost aktów gwałtu czy przemocy. Według Amnesty International 30% ofiar przemocy seksualnej podczas wojen nie otrzymuje żadnej pomocy psychologicznej. Wielu kobietom-ofiarom przemocy seksualnej bądź przemocy na tle płciowym, odmówiono także przyznania takiego statusu, co tym samym pozbawio je prawa do jakiegokolwiek zadośćuczynienia.

